

Prajem Vám inakšie Vianoce

Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie sme počuli čítať z Knihy Genezis, ako sa po prvom hriechu človek skrýval pred Bohom, pretože bol nahý. Boh sa ho opýtal: „Kto ťa upozornil, že si nahý, ak si nejedol zo stromu, z ktorého som ti jesť zakázal?“ A tu začala reťaz výhovoriek: „Žena, ktorú si mi dal za spoločníčku, dala mi zo stromu a jedol som.“ Vzápätí hovorila ona: „Had ma naviedol a jedla som.“ Ani jeden z nich nemal v sebe toľko odvahy, aby priznal pravdu. Stačilo by možno povedať: „Bol som zvedavý, nevydržal som“, či čokoľvek podobné. No človek sa vyhovára. Od samého začiatku. Aj to je jeden z dôsledkov hriechu: skrývať sa a vyhovárať.

Už malé deti sa vedia vyhovárať, skrývať pravdu. U nich je to často spontánne a zároveň priesračné. V dospelosti s tým obyčajne neprestávame, len to lepšie maskujeme rôznymi „pozlátkami“, aby to „lepšie vyzeralo“. Žiaľ, prenáša sa nám to aj do prípravy a prežívania Vianoc. Reklamy sú presýtené trblietaním, ktorým sa neraz zakrývajú klamstvá. Napríklad dosť nahlas o tom, ako možno „krásne“ prežiť Vianoce, ale malé písmenká, ktoré ani nestihnute prečítať, vám hovoria, že to bude so zadlžením sa aj na niekoľko rokov. Lesk, hojnosť jedla, dobrá nálada, romantika ... to je pre mnohých obraz Vianoc. Vari je to niečo zlé?

Myslím si, že náš postoj k Vianociam nie je celkom správny, či možno skôr naše chápanie podstaty Vianoc.

Vianoce by mali byť radostné, nie však pre lesk a hojnosť, ale pre svoju podstatu. Vianoce nás pozývajú uvažovať nad tým, čo nám chcel Boh povedať tými prvými Vianocami, ktoré rok čo rok oslavujeme. On nám chcel ukázať holú pravdu. Čistú, bez lesku, ale aj bez špiny. Chcel nám ukázať pravdu o Sebe, a chcel nám ukázať pravdu aj o nás. Chcel nám o sebe povedať, že človeka nikdy neprestal milovať. A aby to mohol povedať čo najzrozumiteľnejšie, Boží Syn sa Otcovi ponúkol, že nám to povie ako človek, ako jeden z nás. Boží Syn sa mohol narodiť aj v paláci, v hojnosti a blahobyte. Ale On sa narodil v chudobnej maštali. V jednoduchosti. Chcel nám tým zároveň ukázať pravdu o nás – v akom stave sme. Ľudia, ktorí mali poznanie, ktorí poznali Písmo a predpovede prorokov, neprijali Boha. Privítali ho len chudobní a jednoduchí pastieri, ľudia priameho srdca. Ľudia, ktorí nezakrývali pozlátkami svoje pastierske oblečenie, ani parfumami pach oviec. Netváрили sa ani nábožne, ani múdro, ale boli takí, akí boli – v tej chvíli nesmierne vystrašení. Avšak, iba oni mohli počuť spev anjelov: „*Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, ktorých On miluje*“. Len im anjel povedal radostnú zvesť, že sa im narodil Spasiteľ a kde ho majú hľadať. A keď ho našli, veľmi sa radovali a túto radostnú novinu hneď ohlasovali všetkým okolo. Možno hneď utekali domov, k svojim rodinám, k susedom a priateľom, aby ich priviedli do maštale k Božiemu Dieťaťu.

Vianoce by mali byť aj dnes o tom, aby sme si v prvom rade uvedomili, že aj v našej dobe, ktorú žijeme, nás Boh miluje. Boh nás stále túži obdarovať pokojom. Aj napriek tomu, že si ho ako ľudstvo sami ničíme vzájomným hnevom, závišťou, ješitnosťou... až to v mnohých prípadoch presiahne do vojen. Dnes by sme tiež mali práve túto zvesť ohlasovať svojim rodinám a susedom, ľuďom, s ktorými sa stretávame v škole, v práci, na ulici. **Mali by sme túto zvesť ohlasovať skutkami milosrdnej lásky, ktorá sa najmä počas týchto dní môže prejaviť radosťou, darčekom, svetlom, krásou a aj určitou hojnosťou.**

K tomu nám chce pomôcť aj vianočná výzdoba v Katedrále. Tento rok je zámerne bez vianočných guľ a pozlátok, ale plná svetla a prírodných materiálov, ktoré nám majú pripomenúť to Svetlo, ktorým je Boh a tú jednoduchosť a zároveň krásu, v ktorej k nám prišiel a neustále prichádza. Môžeme sa stále a nanovo učiť spoznávať jeho samého v daroch, ktoré nám dal v stvorenej prírode. Môžeme sa stále a nanovo učiť spoznávať Ho, keď sa k nám približuje v udalostiach nášho života. Stále a nanovo sa oplatí učiť sa spoznávať Ho, keď k nám prichádza v ľuďoch, s ktorými sa stretáme denne a či len príležitostne. Preto malo a má zmysel to, že sme sa pred Vianocami rozhodli vo sviatosti zmierenia zhodiť zo seba všetko to „pozlátko“, ktoré zakrývalo naše chyby a slabosti a v dôvere v milosrdenstvo nebeského Otca sme kňazovi odkryli svoje vnútro a povedali o sebe „holú pravdu“. Lebo či chceme alebo nie, je to v nás, že túžime po pravej radosť, po pravom pokoji v srdci, po dobrých vzťahoch s našimi blízkymi. Preto sa snažíme odpustiť jeden druhému. Preto sa v tieto dni usilujeme o to, aby sme ich prežili v kruhu najbližších.

Práve takéto Vianoce Vám prajem a zároveň vyprosujem u Toho, ktorý je Pravda a Láska. A to nielen po tieto dni, ale po celý nasledujúci rok a celý Váš ďalší život.

Zo srdca Váš

Ján Krajčík
dekan-farár

A na záver ešte báseň jedného spomedzi nás.

To Kristus nemal

Nie lásku ľudí,
Hoc Boh nám Syna z lásky dal.
To Kristus nemal.
Človek ho do príbytku neprijal,
Lež za mesto ho v temnej noci hnal.
Nie lekárov a sestier tým,
Ako keď rodí sa svetského panovníka syn.
To Kristus nemal...

Nad jaslami jeho stál,
Iba dôverný svätý pár.
Nie palác, nie zlatú kolísku,
Hoc prišiel na zem sveta kráľ.
To Kristus nemal...

Lež maštal' chladnú
A dychom ho zahrieval ťažných zvierat pár.
Nie hudbu organov,
Nie hlahol zvonov volajúcich ľudí na utiereň.
To Kristus nemal...

Nad Betlehemom znela iná pieseň.
Poslovia z neba zleteli,
Pokoj a radosť ľuďom hlásali.
Nie pútače z lesklej ničoty,
Nie reklám plné ulice.
To Kristus nemal...

Lebo to nie sú pravé Vianoce.
Nie stromček vyčačkaný,
Nie darčekom plné koše.
To Kristus nemal...

On získať si chce srdcia naše.
Počujte ľudia!
Evanjelium nám treba žiť,
Aby sa mohol Kristus
Aj v ľudských srdciach narodiť.